K 513/260.

Jun 8 1855

Kedves Domokos!

Midőn, olly hosszu hallgatás után becses sorait vettem, azon reménybben is sietek Pestre, hogy hátha még, valami véletlen által, találkozhatunk, de ebből sem-mi sem lett. Nincs hát egyéb mód a találkozásra, mint elmozdítsam Amor nyíl Ariosto híres kalamárisáról (mellyet Gyulaitól nagy közbenjárással átvettem!) s belemártani gyönge tollamat.

Azonban a sors, melly majd egy egész földet felforgató vihar, majd egy óriási szerencsétlenség, majd egy kis főfájás, majd végre egy látogató alakjában találkozik velünk, hozzám veté Szilágyi S. collegámat s a levélírás félben maradt, csak most, de dato 8a junii, veszem föl ismét az elejtett fonalat, miután becses levele és csomagja megérkezvén, emlékeztet, hogy még is százszorta jobb ember Domokos, mint én. De ne várja tőlem, hogy találkozásunk első perczét kritikával keserítsem meg, olly szörnyű ember, olly Herodes én nem vagyok, — máskorra halasztom ezt. Most hadd üdvözlöm, édes Domokos, mint olly embert „ki sok szigetet látott és tengert" s ki még többet is fog, hihetőleg, látni. Ez előnye a születésnek kipótolhatatlan s én sokszor vágytam már, hacsak annyi tengert is látni, mint a Kórhány egyik mocsárja, vagy a gesztsi tó a kertben, hol estenkint Kazinczy híres ódája olly szivrehatólag zeng a „hold szép kereke" alatt. Hiába! „Pusztán születtem és pusztán lakom" — s ezzel kell megelégednem, mint sorsom azt parancsolja, mit a kosordi papnak a predikácziót hallgató török basa, midőn amaz Corynthust, Thessalonicát &c. emlegetné: „hagyd el azokat, fiam, azok a nagy és hatalmas török császár tartományai: elég legyen neked Kis-Kosárd és Nagy-Kosárd!" Az és kis Kosárdon Szalonna és

Nagy-Kőrösödön Kőrös: aztán panaszkodjanak hogy a ma-
gyar költő nem bír oly széles világnézettel, mint például
egy Byron! „Ki az oka? ki hibája?" mondaná Csokonai.

Kovács Bácsi halálát szívemből sajnálom: mikor
ezelőtt 3/4 évvel utolsó levelét vettem: már akkor megmond-
tam, hogy e levél bizonyosan utolsó — 12 vagy 15 rókát
öszvedödözni herculesi feladat s én azt hiszem, hogy ő
már.... a *rókákban* van.

Egyébiránt, mióta édes D. elvándorolt, a kőrösi
élet *semmit* sem változott (rím!) — mi pedig, én és
családom, csupán annyit, hogy most tavaszon sorra, azaz
rendre (rakásra mint a rend) mindnyájan betegek voltunk,
főleg Juliska, ki veszélyesen szenvedett. Lakásom most
az iskola szomszédjában, tehát a muzsák közelében
van, azért írok oly roppant sok verset. Ifjú kedélylyel,
változatos élet mellett, könnyű azt tenni, úgy-e
kedves D.? de ha az ember vénül, s a mindennapiság
száraz malmában csinálja a circulus vitiosusokat:
akkor aztán Pegazusa nem oly könnyen rugda-
lódzik.

Adja át, kérem, üdvözlésemet kedves szüleinek
s testvéreinek, nem különben önmagának szíves
üdvözlésemet. Ha ez utolsót, nélkülem, nem tudná
végrehajtani: igyekezzék módot lelni benne, hogy
begyakorolhassa. Szeretettel

öné,

Arany János

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

2.

K. 1860.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

bérmentve

Tisza Domokosnak,

szeretettel.

Geszten

utolsó posta: Szalonta.

NAGY SZALONTHA

11

3